

BITVY NA KOBERCI

Krapet se zdráhám vyprávět o art-ah-haram,
o místě v bytě, na němž, když zakleknu, každý
oceán začíná být tichý,

o vodách tak mírových, že vyplavují pomýlené
mnichy, jimž nepřestává modlit se brada, vlny je
vyvrhají jak zadřenou třísku a jejich víra tradá,
ponížena bude tu do zrnka písku, neboť božským
pūdorysem zde celá pláž, až ta plá.

Dále k mnichům: odpadem z vany drápou se mi
sem, někdo s prosíkem, jiný rváč, zatímco naloženo
mám na levém koleni, a co když ho doměřím proti
křesadlu slunce, co když jím pohnu a vyrobím
zapalovač a mysl má v přiskocích krytí mraků
spolyká?

K těm mnichům ještě: za dveřmi koupelny čekají, já
váhám, jsem mimo výseč art-ah-haram, ale jak
nebýt hostitelem jejich vznešenosti a jak nebýt
hostitelem jejich špíny,

zdravím, si klekněte, pak škrtněte a zhrouceni hořte,

něco podobného teď udělám já s cigaretou u okna
z roku sedmdesát pět s výhledem na dětské hřiště,
tam dítě, chlapec sedm let, vzhůru nohama láme se
v zeměkouli, a až spadne, až rozbije si svět
a nahmatá bouli, uteče s ní kam?

Vím to, leč poněkud se zdráhám, pyšnit se art-ah
haram, místem v bytě, na němž, když zakleknu,
oceány utápí se v tichu,

ještě k vám, mnichům: slzí mi oči – mohli byste
ochutnat, zda poznáváte sůl?